

Sygn. akt *XIII U 1423/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Jolanta Lewandowska</i>
Protokolant:	sekr. sądowy Przemysław Nagieł

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy J. K.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.**

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

z dnia 1 kwietnia 2016 r. nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt *XIII U 1423/16*

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. decyzją z dnia

1 kwietnia 2016 r. odmówił J. K. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż w jego ocenie brak jest podstaw do dokonania ponownego przeliczenia świadczenia z uwagi na fakt, iż J. K. nie kontynuował ubezpieczeń emerytalno – rentowych po przyznaniu emerytury.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył J. K., wskazując, iż w jego ocenie podstawa wymiaru świadczenia winna zostać określona z 10 lat wybraanych z ostatnich 20 lat, z pominięciem lat, w których stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy jest najniższy. Zdaniem odwołującego się podstawa wymiaru emerytury obliczona nowym wskaźnikiem powinna wynieść około 5.600 zł, a wzrost świadczenia powinien zostać ustalony na 44 lata i 7 miesięcy. W związku z powyższym wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji, bądź o jej zmianę i ponowne ustalenie podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem zarobków w postaci wszystkich składników wynagrodzenia otrzymywanych od wskazanych przez niego pracodawców i w okresach, w który otrzymywał najwyższe wynagrodzenie, od którego zostały odprowadzone składki na ubezpieczenie społeczne oraz ponowne ustalenie wskaźnika podstawy wymiaru.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, argumentując, iż zaskarżona decyzja wydana została na podstawie art. 11a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) i jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

J. K. pozostawał w zatrudnieniu do 31 marca 2003 r.

Od dnia 8 kwietnia 2003 r. nabył prawo do świadczenia przedemerytalnego. Podstawę wymiaru tego świadczenia stanowiło wynagrodzenie z 10 najkorzystniejszych lat kalendarzowych, tj. z lat 1989-1998. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosił 250% (po ograniczeniu z 1052,21%). /k. 16 tom I a.r./

Ubezpieczony na mocy decyzji z 8 września 2005 r. nabył prawo do emerytury od dnia (...) r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru przyjętą do ustalenia świadczenia przedemerytalnego z uwzględnieniem waloryzacji przysługujących po ustaleniu prawa do tego świadczenia. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 41 lat i 7 miesięcy okresów składkowych i 3 lata okresów nieskładkowych. (k. 5 tom II a.r.)

J. K. w dniu 29 lutego 2016 r. zwrócił się do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie wysokości emerytury w trybie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. (k. 17 tom II a.r.)

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 kwietnia 2016 r. organ rentowy odmówił J. K. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury. (k. 18 tom II a.r.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i w aktach rentowych. W ocenie Sądu treść dokumentów nie budzi wątpliwości, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i czy organ rentowy dokonując przeliczenia emerytury zaskarżoną decyzją prawidłowo przyjął wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.).

Zgodnie z tym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z cyt. przepisem może nastąpić tylko raz (ust. 2).

Wysokość emerytury podlega zatem jednorazowemu ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

– kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,

– dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;

2. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

Wyjaśnić zatem należy przede wszystkim mechanizm przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy. Przeliczenie świadczenia przysługuje bowiem ubezpieczonym pobierającym świadczenia ze „starego systemu”, którzy po przyznaniu emerytury nadal pracowali. Aby móc na nowo obliczyć wysokość świadczenia (tj. na podstawie art. 110a, który obowiązuje od 1 maja 2015r.) trzeba wskazać okresy zatrudnienia, które przypadają w całości lub w części po przyznaniu emerytury. Z możliwości ponownego przeliczenia można skorzystać tylko wtedy, gdy nowo obliczony wskaźnik jest wyższy od 250 % podstawy wymiaru świadczenia. Przeliczenie polega jedynie na przyjęciu we wzorze służącym do ponownego obliczenia emerytury nowej kwoty bazowej – tj. pochodzi ona z roku, w którym następuje przeliczenie (w przypadku wnioskodawcy jest to kwota z 2015r. – tj. 3308,33 zł). Podkreślić należy, że dla obliczenia emerytury wg. art. 110a nie ma znaczenia, czy nowo obliczony wskaźnik będzie wynosił 300 % czy 400 %, gdyż nadal obowiązuje ograniczenie wskaźnika do 250 % - zgodnie z art. 15 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Obliczenie nowego wskaźnika wyższego niż 250 % nie spowoduje więc zmiany wysokości świadczenia.

Wskazać należy, iż odwołujący się J. K. nie kontynuował zatrudnienia po dniu 31 marca 2003 r., a zatem regulacja ta w jego przypadku nie ma w ogóle zastosowania. Odwołujący nie może skorzystać w możliwości przewidzianej w wymienionym przepisie wobec faktu, iż do obliczenia świadczenia nie przyjęto zarobków przypadających co najmniej w części po przyznaniu świadczenia.

Wobec powyższego, odwołanie J. K. uznać należało za chybione, a w konsekwencji podlegające oddaleniu, bowiem skarżona przez niego decyzja wydana została w oparciu o prawidłową interpretację przepisu art. 110a ustawy emerytalnej.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Przewodniczący :

SSO Jolanta Lewandowska

Zarządzenie: (...)